

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem, v právní věci **žalobkyně: N. R.**, nar. „X“, „X“, zastoupené Mgr. Jiřím Dostálem, advokátem AK Dostál&Sorokáč, se sídlem Pařížská 9, Praha 1, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č.p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7.7.2014, č.j. „X“, o námitkách proti rozhodnutí o snížení invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 7.7.2014, č.j. „X“, **se pro vady řízení ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna uhradit žalobkyni náhradu nákladů ve výši 15 675,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 7.7.2014, č.j. „X“, kterým bylo změněno prvoinstanční rozhodnutí žalované ze dne 31.1.2014, č. „X“, kterým byl žalobkyni od 22.3.2014 snížen invalidní důchod pro invaliditu III. stupně na invalidní důchod II. stupně s tím, že invalidní důchod činí 7 419,- Kč, tak že od 22.8.2014 náleží žalobkyni invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně ve výši 5 726,- Kč.

Žalobkyně v podané žalobě zdůraznila, že dle jejího názoru v předmětné věci bylo rozhodováno na základě neúplných zpráv, když dotčené správní orgány nevěnovaly pozornost obsahu zdravotního postižení žalobkyně, přestože z charakteru postižení je zcela jasné, že jde o vady celoživotní a operativně neodstranitelné.

Dále žalobkyně namítala, že zásadním důkazem v soudním řízení bývá posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, ovšem Ministerstvo práce a sociálních věcí je zároveň ústředním správním orgánem pro žalovanou. Proto posouzení uvedenou komisí nepovažuje žalobkyně za nestranné.

Žalobkyně zdůraznila, že posudkové závěry při posuzování invalidity by měly být úplně a přesvědčivé s tím, že by se měly vypořádat se všemi skutečnostmi rozhodnými pro odůvodnění rozhodnutí o invaliditě. Tak tomu dle žalobkyně v daném případě nebylo.

Rovněž žalobkyně namítala nesprávný postup žalované při změně výše a způsobu výpočtu samotné částky vypláceného důchodu. Žalobkyně trvala na tom, že mělo být postupováno dle právní úpravy platné ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí a nikoli dle dílčí novely č. 220/2011 Sb. ze dne 21.6.2011.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě konstatovala, že je vázána při rozhodování posudkem posudkového lékaře v rámci námitkového řízení a že s ohledem na skutečnost, že v dané věci je podstatné posouzení zdravotního stavu žalobkyně, navrhuje vyhotovení posudku Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí.

Na posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 13.11.2014 reagovala žalobkyně replikou, ve které zdůraznila, že souhlasí se závěrem ohledně invalidity, ale trvá na tom, že podřazení jejího zdravotního postižení dle přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb. není v posudku správné a za správné považuje klasifikaci jejího postižení obsaženou ve znaleckém posudku MUDr. R., CSc. ze dne 1.10.2014.

Při jednání soudu přednesl právní zástupce žalobkyně žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Po provedení dokazování zdůraznil, že nyní souhlasí se závěry Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 13.11.2014 ohledně invalidity, ovšem nesouhlasí s podřazením zdravotního stavu žalobkyně k příslušné kapitole, oddílu a položce dle přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., a to s odkazem na posudek MUDr. R., CSc., kterého považuje za erudovanějšího odborníka v dané problematice. Právní zástupce žalobkyně trval na tom, že bylo prokázáno, že ve správním řízení byl zdravotní stav žalobkyně posouzen na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Z provedeného dokazování dle jeho názoru vyplývá, že v případě žalobkyně se jedná o vady celoživotní a neodstranitelné, pro které je žalobkyně invalidní ve třetím stupni invalidity.

Pověřená pracovnice žalované při tomtéž jednání soudu plně odkázala na písemné vyjádření k žalobě. Poukázala na skutečnost, že posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 13.11.2013 se nikterak nevypořádal s odlišným závěrem totožné komise konstatovaným v posudku ze dne 13.2.2013.

Při jednání soudu provedl soud důkaz posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 13.11.2014. Byly rovněž provedeny důkazy znaleckými posudky MUDr. R. CSc. ze dne 6.1.2014 a ze dne 6.8.2014 (v záhlaví posudku datovaný 1.10.2014).

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost

napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu v následném řízení ve věci dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že prvoinstanční rozhodnutí ve věci invalidního důchodu bylo vydáno na základě posudku lékaře MUDr. J. P., CSc., pověřeného vypracováním posudku pro Okresní správu sociálního zabezpečení Chomutov, který při lékařské prohlídce dne 18.12.2013 posoudil zdravotní stav žalobkyně a dospěl k závěru, že ta je invalidní ve druhém stupni invalidity. Dle závěru dotyčného lékaře pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu u žalobkyně odpovídá celkem 50 %, tj. postižení uvedenému v kapitole XV, položce 9, písm. c) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb. s tím, že míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 a § 4 citované vyhlášky se nenavýšuje. Na základě tohoto posudku žalovaná vydala dne 31.1.2014 rozhodnutí č. 565 915 1223, kterým snížila žalobkyni invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně na důchod pro invaliditu druhého stupně.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včasné námitky, kde zdůraznila, že posudkový lékař posuzoval její zdravotní stav na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť vycházel z neúplných lékařských zpráv. Uvedla, že u ní dominují dvě invalidizující onemocnění, které se každé jinou měrou podílelo na procentní míře poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Přesto byla žalobkyně vždy hodnocena posouzením poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle druhu zdravotního postižení pouze za jediné zdravotní postižení.

Žalovaná si v rámci řízení o námitkách vyhotovila nový posudek o invaliditě ze dne 13.5.2014. Tento posudek vyhotovovala MUDr. D. H. Tato lékařka opětovně posoudila zdravotní stav žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a dospěla k závěru, že u žalobkyně jde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který odpovídá invaliditě druhého stupně. Konstatovala, že platná legislativa připouští různé možnosti posudkového hodnocení zdravotního postižení žalobkyně – tedy poliomyelitidy v dětství, ovšem ani jeden způsob posouzení dle jejího názoru nepodmiňuje možnost přiznání III. stupně invalidity. K dalším komorbiditám uvedla, že u hypertenze nejsou prokazatelné orgánové morfologické či funkční změny a onemocnění je bez dopadu na celkovou výkonnost a schopnost vykonávat denní aktivity. Jedná se o minimální postižení, pro které je míra poklesu pracovní schopnosti 5%. Obezita III. stupně nesplňuje podmínky k posudkovému zhodnocení míry poklesu pracovní schopnosti a posudkově nezávažné jsou hysterectomie cum adnexetomie oboustranně a appendectomie.

Na základě tohoto nového posudku bylo vydáno napadené rozhodnutí, kterým byly námitky žalobce zamítnuty.

Podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. V souladu s odstavcem 2 citovaného ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Dle § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

V odstavci 5 citovaného ustanovení je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí. V souladu s odstavcem 6 citovaného ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Dle odstavce 7 je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyl, popřípadě znovu nabyl schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.

Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech.

Procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity.

V projednávané věci byl žalobkyni snížen stupeň invalidity, neboť dle posudku posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov ze dne 18.12.2013 pokles pracovní schopnosti u žalobkyně dosahuje pouze míry 50 %, takže je invalidní ve druhém stupni. Napadeným rozhodnutím pak byly zamítnuty námitky žalobkyně, když posudková lékařka v rámci přezkoumání zdravotního stavu žalobkyně v řízení o námitkách rovněž dospěla k závěru, že pokles pracovní schopnosti žalobkyně dosahuje 50 %.

Jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je existence invalidity pojištěnce ve smyslu ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobce splňoval ke dni vydání napadeného rozhodnutí, podmínky invalidity, tj. zda pokles pracovní schopnosti u něho činil nejméně 35%.

Mezi účastníky je nesporné, že této míry žalobkyně dosahuje, tedy že je invalidní. Sporným zůstává ovšem v jakém stupni invalidity. V souladu s § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem lékařky MUDr. H., která učinila závěr o poklesu jeho pracovní schopnosti. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si proto v rámci předmětného soudního řízení v intencích ust. § 52 odst. 1 v návaznosti na ust. § 77 s.ř.s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „komise“), která je v těchto věcech dle § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Tato komise nově posoudila celkový stav žalobkyně, dále také posoudila pokles její pracovní schopnosti.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 13.11.2014. Žalobkyně byla jednání komise přítomna a přímo při jednání komise byla vyšetřena odborným lékařem – neurologem. Komise rovněž provedla konzultaci s odborným lékařem z oboru ortopedie a odborným lékařem z oboru rehabilitace. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy měla komise k dispozici. Na základě posouzení všech zdravotních nálezů a obvodní zdravotní dokumentace pak komise dospěla k závěru, že k datu napadeného rozhodnutí žalobkyně byla invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Šlo o invaliditu třetího stupně podle § 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění. Šlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 70 %.

Komise konstatovala, že k datu vydání napadeného rozhodnutí se u žalobkyně jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou byl stav po poliomyelitidě v dětství s residuální těžkou chabou monoparézou levé dolní končetiny akcentovanou distálně (n. peroneus). Výsledek z EMG vyšetření ze dne 5.12.2013 potvrzuje z funkčního hlediska plegii svalů v inervační zóně n. peroneus, tikalis i femoralis. Postižena je tedy dle komise celá levá dolní končetina – je plegie v inervační oblasti n. peroneus ale i v oblasti svalů levého stehna, stav je komplikován nálezem na levém kolenním kloubu s pokročilou gonarthrosou, postavením v rekurvaci a valgositě, dále je přítomen pakloub na fibule, je úplné ztuhnutí TC kloubu v naznačené plantární flexi a plegie přednoží. Žalobkyně dle posudkové komise není schopna se ze sedu postavit a stát bez pevné opory a není schopna chůze bez opěrných pomůcek. Kromě dvou francouzských holí používá ortézu na levé koleno a dle potřeby také bederní pás.

Komise dále uvedla, že následkem vadných pohybových stereotypů v důsledku postižení levé dolní končetiny je nadměrně zatěžován celý pohybový aparát s urychlením rozvoje degenerativních změn. Tyto změny jsou dokumentovány v příloze ke znaleckému posudku ze dne 1.10.2014, bohužel ve znaleckých posudcích ze dne 6.1.2014 a 1.10.2014 komise postrádala kvalitní ortopedické vyšetření s popisem klinického ortopedického nálezu na kloubech a páteři.

Komise hodnotila míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně dle přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. dle kapitoly VI. – postižení nervové soustavy, položky 9 – postižení periferních nervů, polyradikuloneuritidy, neuropatie, písmene c) – protože komise považuje objektivizované postižení za těžké funkční postižení – těžkou poruchu motorických funkcí jedné dolní končetiny. Pro vlastní postižení levé dolní končetiny by komise volila hodnocení při dolní hranici zde uvedeného rozmezí (60-70%), ale s ohledem na ostatní postižení pohybového aparátu přiznává komise 70% míry poklesu pracovní schopnosti. Komise neshledala další důvody k navýšení procentního hodnocení dle § 3 vyhl. č. 359/2009 Sb. Písmeno b) uvedené položky komise nepoužila, protože stav levé dolní končetiny je těžší, než je uvedeno v tomto písmenu.

Komise dále uvedla, že jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvolila postižení kloubů degenerativními změnami, tedy arthrosou, i když na rentgenových snímcích je zdokumentována arthrosa těžších stupňů – pouze rentgenové snímky k hodnocení nepostačují, je třeba i vyšetření funkce kloubů, protože postižení funkce kloubu nemusí být v přímo úměrném poměru s nálezem na snímku. Při vyšetření žalobkyně při jednání komise byla zjištěna ještě dobrá funkce kloubů pravé dolní končetiny s dobře zachovanou hybností, pravá dolní končetina je plně nosná. Při neurologickém vyšetření při jednání komise nebyly zjištěny ani žádné senzomotorické výpady na podkladě postižení páteře.

Komise dále konstatovala, že hypertenze korigovaná léčbou, obezita II. stupně a stav po gynekologické operaci v r. 2009 nejsou posudkově významné, jejich vliv na míru poklesu pracovní schopnosti je zanedbatelný.

Komise dále uvedla, že žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebyla schopna výdělečné činnosti ani za mimořádných podmínek.

Dále soud konstatuje, že výše uvedený závěr posudkové komise ve vztahu k invaliditě žalobkyně je zcela v souladu se závěrem obsaženým ve znaleckém posudku MUDr. R., CSc. ze dne 1.10.2014, který rovněž dospěl k závěru, že u žalobkyně jde o invaliditu třetího stupně.

Na tomto místě soud podotýká, že odlišnost v podřazení zdravotního postižení žalobkyně pod příslušné kategorie dle přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb. není v daném případě za situace, kdy je předmětem přezkumu otázka trvání invalidity žalobkyně v určitém stupni invalidity, nepodstatná, neboť jak posudková komise, tak i znalec v závěru znaleckého posudku shodně konstatují, že žalobkyně ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí byla invalidní ve třetím stupni invalidity.

Závěry posudku MUDr. R., CSc. ze dne 6.1.2014 nebylo možno vztáhnout k předmětnému řízení, neboť předmětem znaleckého zkoumání byla otázka okamžiku vzniku invalidity u žalobkyně a nikoli otázka míry invalidity ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

Po zhodnocení výše předestřených důkazů, které byly provedeny při soudním jednání, soud konstatuje, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí jednala v řádném složení, že posudek ze dne 13.11.2014, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů. Žalobkyně byla přítomna při jednání komise a byla přešetřena odborným lékařem – neurologem, a její zdravotní stav byl konzultován s odborným lékařem ortopedem a odborným lékařem z oboru rehabilitace. Lékaři Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí přitom oproti lékaři Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov a lékařce posuzující zdravotní stav žalobkyně v rámci řízení o námitkách ohledně míry poklesu pracovní schopnosti žalobkyně dospěli k závěru, že dosahuje 70 %, na základě čehož pak uzavřeli, že žalobkyně je invalidní ve třetím stupni invalidity. S tímto závěrem koresponduje i závěr obsažený ve znaleckém posudku MUDr. R. ze dne 1.10.2014.

Pro úplnost soud podotkl, že pro danou věc nebyly podstatné závěry posudkové komise ze dne 13.2.2013, na které při jednání poukazovala žalovaná, neboť tento posudek komise byl vyhotovován v rámci jiného řízení s žalobkyní, kdy předmětem přezkumu byla otázka okamžiku vzniku invalidity a nikoli míra její invalidity v současné době.

Dále soud uvádí, že se ztotožnil s posudkovým závěrem komise a závěrem znalce, a s ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť žalovaná při vydání napadeného rozhodnutí vycházela z posudku lékařky, jejíž rozhodnutí odpovídalo neúplně zjištěnému skutkovému stavu.

Soud proto napadené rozhodnutí pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) podle ust. § 78 odst. 1 a odst. 4 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. přitom platí, že pokud soud zruší rozhodnutí správního orgánu, je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem soudu.

Pro úplnost soud poznamenává k námitce žalobkyně týkající se věrohodnosti posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí s přihlédnutím ke skutečnosti, že existuje vztah mezi žalovanou a Ministerstvem práce a sociálních věcí, že se touto otázkou zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.5.2014, č.j. 3 Ads 88/2013-73, týkajícím se přímo věci žalobkyně, kde uvedl, že: *„Vzhledem k tomu, že se uvedeným vztahem již Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích zabýval, je možné pro stručnost odkázat na dřívější judikaturu. V rozsudku ze dne 24. 2. 2004, č. j. 5 Ads 49/2003 - 136 zdejší soud formuloval závěr, že „Jestliže přímo zákon (§ 4 odst. 2 zákona ČNR č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ...uložil Ministerstvu práce a sociálních věcí provádět posudky mj. pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění, není takovýto důkaz zpochybněn ani tím, že v § 4 odst. 1 písm. b) téhož zákona zákonodárce svěřil Ministerstvu práce a sociálních věcí také řízení činnosti České správy sociálního zabezpečení, která je podle § 5 písm. a) bodu 1. tohoto zákona kompetentní rozhodovat o dávkách důchodového pojištění“. Ani sama stěžovatelka netvrdí, že by existovala jakákoli další okolnost, kromě zmíněného zákonem aprobovaného formálního vztahu, která by připouštěla obavy o objektivitu posudkových závěrů komise. Je tedy zřejmé, že sama existence vztahu mezi žalovanou, Ministerstvem práce a sociálních věcí, a posudkovou komisí nemůže věrohodnost posudku oslabit.“*

Žalobkyně měla v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalované povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 15 675,- Kč, která se skládá z částky 4 000,- Kč za čtyři úkony právní služby po 1 000,- Kč poskytnuté zástupcem Mgr. Jiřím Dostálem [převzetí věci, podání žaloby, podání repliky a účast u jednání soudu dne 18.1.2016 podle § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradních advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1.1.2013], z částky 1 200,- Kč za s tím související čtyři režijní paušály po 300,- Kč, z částky 784,- Kč za cestovné k jednání soudu, z částky 400,- Kč za náhradu za promeškaný čas (4 půlhodiny), z částky 1 341,- Kč odpovídající DPH z výše uvedených částek a z částky 7 950,- Kč odpovídající úhradě za znalecký posudek MUDr. Richtra, CSc., ze dne 1.10.2014. Při stanovení výše náhrady nákladů řízení soud vycházel z obsahu soudního spisu.

Soud nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů za převzetí a přípravu zastoupení ve správním řízení vedeném před žalovanou a za podání námitek v rámci správního řízení. V souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. má totiž úspěšná strana právo toliko na náhradu nákladů řízení před soudem a nikoli i na náhradu nákladů vynaložených v rámci správního řízení. Rovněž nepřiznal žalobkyni náhradu odpovídající úhradě za znalecký posudek MUDr. Richtra, CSc., ze dne 6.1.2014, neboť tento posudek byl vyhotoven za účelem posouzení otázky okamžiku vzniku invalidity žalobkyně pro řízení vedené před zdejším soudem pod sp. zn. 42 Ad 14/2012, ve kterém byla žalobkyně neúspěšná. Jak bylo uvedeno výše, závěry tohoto posudku neobsahovaly skutečnosti, ze kterých by mohl soud vycházet při posouzení předmětné věci.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 18. ledna 2016

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová